

The Holy See

KATEHEZA PAPE BENEDIKTA XVI.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 28. prosinca 2005.

Čovjek je Boje remek-djelo

Kateheza br. 83 –

Psalam 139,13-18.23-24; Ti me, Boe, proničeš i poznaješ, Jer ti si moje stvorio bubrege, / satkao me u krilu majčinu. / Hvala ti što sam stvoren tako čudesno, / što su djela tvoja predivna. / Dušu moju do dna si poznavao, / kosti moje ne bjehu ti sakrite / dok nastajah u tajnosti, / otkan u dubini zemlje. / Oči tvoje već tada gledahu djela moja, / sve već bješe zapisano u knjizi tvojoj: / dani su mi određeni dok još ne bješe ni jednoga. / Kako su mi, Boe, naumi tvoji nedokučivi, / kako li je neprocjenjiv zbroj njihov. / Da ih brojim? Više ih je nego pijeska! / Dođem li im do kraja, ti mi preostaješ! / Pronikni me svega, Boe, srce mi upoznaj, / iskušaj me i upoznaj misli moje: / pogledaj ne idem li putem pogubnim, / i povedi me putem vječnim!

1. Na ovoj Općoj audijenciji u srijedu Boićne osmine, na liturgijski blagdan Nevine dječice, nastavljamo naše razmatranje Psalma 139, čije nam je molitveno čitanje predloženo u bogoslužju večernje u dva dijela. Nakon što smo uz njegov prvi dio promišljali (usp. rr. 1-12) o Bogu sveznajućem i svemogućem, Gospodaru bića i povijesti, sada se ovaj mudrosni himan osobite ljepote i osjećajnosti osvrće na najvišu i najčudesniju stvarnost cijeloga svemira, na čovjeka, opisanog kao "čudo" Boje (usp. r. 14). Riječ je, zapravo, o temi koja je u dubokom skladu s boićnim ozračjem što ga ovih dana proivljavamo, dok slavimo veliko otajstvo Sina Bojega koji je postao čovjekom poradi našega spasenja.

Nakon što smo svoju pozornost usmjerili na pogled i prisutnost Stvoritelja koja se širi čitavim obzorjem svemira, u drugom dijelu Psalma što ga danas razmatramo, Boje oči ispunjene ljubavlju

gledaju ljudsko biće u njegovu punom i savršenom početku. Ono je još uvijek "bezoblično" u majčinoj utrobi: hebrejsku riječ ovdje upotrebljenu poneki proučavatelj Biblije shvaća kao oznaku "embrija", opisanog tako poput malene ovalne, svijene stvarnosti, na kojoj, međutim, već počiva dobrotivi pogled Bojih očiju ispunjenih ljubavlju (usp. r. 16).

2. Psalmist opisujući boansko djelovanje unutar majčine utrobe utječe se klasičnim biblijskim slikama, a roditeljsko krilo majke uspoređeno je s "dubinom zemlje", odnosno s trajnom ivotnošću velike majke zemlje (usp. r. 15).

Ponajprije tu je simbol grnčara i kipara koji "oblikuje", daje izgled svome umjetničkom djelu, svome remek-djelu, baš kao što je to rečeno i u Knjizi Postanka kada se govori o stvaranju čovjeka: "Gospodin Bog napravi čovjeka od praha zemaljskog" (Post 2,7). Tu je potom i simbol tkalca, što podsjeća na finoću ljudske koe, mesnatoga tkiva i ivaca "otkanih" oko ljudskoga kostura. I Job je snano podsjećao na ove i druge slike kako bi uzvisio ono remek-djelo ljudske osobe, premda izudarane i ranjene patnjom: "Tvoje me ruke sazdaše, oblikovaše cjelovitim... Sjeti se, ko glinu si me sazdao... Nisi li mene ko mlijeko ulio i učinio da se ko sir zgrušam? Koom si me i mesom odjenuo, kostima si me spleo i ilama" (Job 10,8-11; prema hebrejskom tekstu).

3. Posebno je snana u našem Psalmu ideja da Bog iz onog još "bezobličnoga" embrija iščitava već svu budućnost: u Gospodinovoj knjizi ivota već su upisani dani što će ih to stvorenje proivjeti i ispuniti djelima za svoga zemaljskoga postojanja. Tko ponovno izranja transcendentna veličina boanskoga znanja, koje ne obuhvaća samo prošlost i sadašnjost čovječanstva, nego i njegovu sudbinu još uvijek skrivenu u budućnosti.

elim se sada povjeriti razmišljanju svetog Grgura Velikoga što ga je, u svojim Propovijedima o Ezekijelu, istkao o retku Psalma koji smo i mi tumačili: "Oči tvoje već tada gledahu djela moja, sve već bješe zapisano u knjizi tvojoj" (r. 16). O ovim je riječima sveti Grgur, papa i crkveni otac, razvio originalno i profinjeno razmišljanje o onima koji su u kršćanskoj zajednici najslabiji u svome duhovnom hodu. Oni, premda ne predstavljaju najsavršeniji dio duhovnoga zdanja Crkve, "ipak su zapisani... snagom elje. Istina je nesavršeni su i maleni, ali koliko uspijevaju razumjeti, ljube Boga i svoga blinjega i ne propuštaju činiti dobro koliko je to u njihovoj moći.

Premda još ne stiu do duhovnih darova, koji će otvoriti njihovu dušu za savršeno djelovanje i gorljivu kontemplaciju, ipak ne napuštaju ljubav prema Bogu i blinjemu, u mjeri u kojoj to oni mogu razumjeti. Stoga se događa da i oni, iako u nekom niem stupnju, pridonose izgradnji Crkve, jer, unatoč tome što slabiji u nauku, proroštvu, milosti čudesa i potpunom preziru svijeta, ipak su poloeni na temelj straha i ljubavi, u kojemu nalaze svoju jakost" (2,312-13, Opere di Gregorio Magno, III/2, Rim 1993, str. 79.81). Ova poruka Grgura Velikoga postaje, tako, poziv na nadu svima, pa i onima koji s mukom hode putem duhovnoga i crkvenoga ivota.

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana